

hvor det kan tage mod Nedsættelser, og saa med Styrke kræver, at de andre Erhverv skulle følge efter. Ville de andre ikke det, tror jeg, de ville komme til at ligge under i den Agitation, der bliver i Landet om dette Spørgsmaal. Og hvis det mod Forventning skulde vise sig, at vi ikke kunne faa Nedsættelser af Betydning paa andre Omraader, efter at Landbruget har taget mod de Nedsættelser, som det kan taale, vil Landbruget, hvis det i Fremtiden paa andre Omraader skulde trænge til Støtte, med ganske anden Kraft kunne anmode derom, naar det nu har vist sig villigt til at tage mod Reduktioner, hvor saadanne kunne finde Sted. Disse personlige Bemærkninger har jeg fundet Anledning til at gøre.

Dernæst vil jeg sige, at hvad angaar Understøttelser af Statskassen til de forskellige Erhverv, da ønsker jeg, at vi mere og mere komme frem ad den Vej, at Staten ikke skal understøtte. Saa længe Interessen og Forstaaelsen for en Virksomhed indenfor Landbruget eller andre Erhverv ikke ere tilstrækkelig stærke ude i Befolkningen, kan det for en Tid være nødvendigt, at Staten yder Støtte. Men naar denne Virksomhed har gaaet en Tid, maa den have vist, om den er levedygtig, eller om den er uden Betydning. Er den levedygtig, maa den mere og mere kunne bære sig, og er den ikke levedygtig, maa den atter forsvinde. Det gælder paa alle Omraader, og der er mange Omraader, haaber jeg, hvor vi i Fremtiden kunne kræve Nedsættelser og Besparelser.

Der er fra de forskellige Medlemmer, som have udtalt sig her, fremkommet meget forskellige Opfattelser af, hvorvidt de Mænd, der have siddet i Udvalget, gennem dette Forslag have truffet det rette med Hensyn til Besparelser, og det er jo rimeligt, at vi her se de forskellige Interesser gøre sig gældende. Den, som har særlig Interesse for Hesteopdræt, mener, at man særlig der skal være forsigtig med at gaa for langt ned, og den, som har særlig Interesse for Kvægopdræt eller Svineopdræt, mener det samme for disse Omraaders Vedkommende. Skulde det resultere i noget, der kunde blive Enighed om, saa tror jeg, at Enighed bedst vilde kunne opnaas ved, at vi slet ingen Nedsættelser fik, men det er dog ikke Opgaven med dette Forslag. Der er fra forskellige Foreninger i Landet rettet Henvendelse til Rigsdagen om ikke at beskære deres Bevillinger, og jeg forstaaer ogsaa godt, at der hos de Mænd, som staa i de ledende Stil-

linger i Landbrugets Organisationer og ofte have vanskeligt ved at skaffe tilstrækkelige Penge til Veje til deres forskellige Formaal, er en vis Trang til at værne om de Bevillinger, de have. Vi, der sidde herinde, skulle ikke se Sagen fra et ensidigt Standpunkt, men fra et alsidigt, og derfor kunne vi ogsaa og bør i alt Fald gaa med til at foretage de Nedsættelser, som vi finde forsvarlige. Naar f. Eks. Foreningen af jyske Svineavlsforeninger indstændigt anmoder om, at deres Bidrag ikke maa blive nedsat, fordi disse Foreninger gavne Svineavlens Udvikling i vort Land og dermed bringe Landet mange Indtægter, saa kan det jo være meget rigtigt, men har det den store Betydning, at vi have disse Svineavlsforeninger, der faa 50 Kr. af Staten om Aaret for hver Orne, saa maa Landbruget selv kunne bære dem gennem Slagterierne. Have Bestyrelsen og Direktørerne for Slagterierne Forstaaelsen af, hvad Betydning en forbedret Svineavl har for dem, saa ville de ogsaa kunne afse de smaa Midler, der ere nødvendige. Det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) nævnedes, at det kunde andrage 17,000 Kr., og det fandt han var smaa Midler. Jeg kan sige, at for Andelslagterierne her i Danmark, hvis aarlige Omsætning er mange Millioner, er det kun Smaaating, om de skulle ofre en 10—15,000 Kr. om Aaret paa Forbedring af Svineavlens. Ved Odense Eksportslagteriudstationere vi aarlig ca. 30 af de bedste Orner, der findes, mellem Andelshaverne for derigennem at forbedre Svineavlens, og saadan kunne og ville Slagterierne gøre Landet over, det vil ikke mærkes i nogen større Grad.

Saa er der Svineavlscentrene, der ogsaa nødig ville afse deres Tilskud, som der stilles Krav om at bevare. Ja, det Tilskud, som i Øjeblikket ydes, skal jo ifølge Forslaget nedsættes successive gennem de første Aar til 10,000 Kr.; men naar man samtidig ser, hvad ogsaa det ærede Medlem fra Nakskov (L. Reventlow) pegede paa, at Udgifterne til Kontrollen dermed skulde bevares med 15,000 Kr. om Aaret, vil det altsaa sige, at hver Krone, der ydes i Tilskud, koster 1½ Kr. til Kontrol. Jeg tror, man vil være bedre tjent med at spare de 10,000 Kr. og faa de 15,000 Kr. bedre anvendt paa et andet Omraade.

Der er nemlig en Fare ved de mange Love, vi vedtage her i Landet, og det er alle de Embedsmænd og al den Kontrol, vi føre igennem paa alle Omraader, saa